

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština izhaja. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravništvo, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Vojska.

Prazniki so prinesli novico, da so naši slovanski bratje Rusi 17. maja v Aziji veliko zmago nad Turkom dobili. Vzeli so z naskom imenitno tvrdujavo Ardahan in priplenili 82 kanonov, (v prvem poročilu se je vedelo le o 60) in jako mnogo živeža. Najprej so namreč ruski velikanski kanoni zidovje Ardahan-ke tvrdujave razsuli, potem pa je ruski poveljnik Loris-Melikov ukazal z bajonetom naskočiti. Turke je tak strah prijel, da so tvrdujavo, kanone in živež popustivši, ubegnili. Čeravno je noč postala, vendar je ruska konjica podila in gonila bežeče Turke, katerih je mnogo poginilo. Tudi Rusov je pri tej priliki palo 235 mož, mej temi pet oficirjev.

Da je vzetje Ardahana važen čin, temu je dokaz to, da so dobili Rusi v njem veliko število dva in osemdeset kanonov. Ustanovili so v tem mestu precej rusko oblast za cel okraj. Zdaj so si naredili za hrbtom največje turške tvrdujave Karsa nov prost pot proti glavnemu mestu Erzerumu, ter morejo zdaj sami Kars od vseh strani oblegovati.

Da so Turki od morja po svojej floti sesuli in požgali primorski Suhumkale, to se potrjuje. Ali to nij velike važnosti. Res je, da od tu bodo izkušali Turki vreči svoje iz Kavkaza v Turčijo izseljene divje Čerkeše na obalo, da bi ti ruski Kavkaz na upor proti Rusom vzdignili. Ali ne dvomimo, da bodo prišli ti turški izbarkanci mej dva ruska ognja in bodo uničeni.

Vendar je turško osvojenje ruske obali pri Suhum-kale opozorilo rusko vojno vodstvo, kakor se iz Odese piše v „Pol. Corr.“, da so

brž več vojske ob morskem pobrežju nastavili. Tudi proti turškim Čerkesom, ki so bili iz ladij izkrcani na suho, poslali so Rusi močne vojne oddelke.

Od Dunava je bilo sicer poročano, da so Rusi pri Brailovu uže reko prešli in da je bil v soboto velik in oster boj, ali denašnji telegrami nam nijso še natančnejšega poročali.

Dopisnik dunajskega „Tagblatt“, znani češki lejtant in novinar Lukeš, ki je pred par leti v Pragi izdajal „Nation“ in ki ima jako velike zasluge za organizovanje in popisovanje hercegovinskega jugoslovanskega vstanka, — sicer v soboto trdi, da ruski nadunavski marš nij še končan in tudi ne more biti še popolnem dovršen, ker ogromno množino 200.000 mož, s kanoni in živežem vred, nij bilo nikakor mogoče dozdati uže na jednej samej rumunskej železnici skozi celo Rumunijo do Dunava spraviti.

Dunajski „Corr. Bureau“ denes poroča, da je izvestno zvedel iz Bukurešta, da je v nedeljo Rumunija proglasila se za neodvisno državo in tudi formalno napovedala Turkom vojno. Rumunska vojska se zbira v malej Valahiji in namerava Vidin napadati iz Kalafata ven, kjer je uže 25.000 mož za to pripravljenih.

Govori se tudi po novinah, da utegnejo Rusi preiti na srbsko zemljišče in od tam udariti na turško Sofijo ter tako za hrbtom Turkom, ob Dunavu borečim se, odrezati, zvezo z notranjostjo ter jim pasti v levo krilo.

Vsakako pak so stvari uže tako dozorele da menimo uže v naslednjih dnevih o imenitnejših dogodkih poročati moči.

Na rumunskej železnici, se je zgodila pri prevažanju ruskih vojakov 18. maja velika ne-

sreča. Pri Pitešti je namreč vlak, ki je ruske vojake vozil, s tako silo trčil z družim tovor-nim vlakom skupaj, da se je sedem voz razbilo, mnogo vojakov ubilo, več ranilo, in en ruski general je vsled ran umrl.

Ruski „Invalid“ poroča, da je upor v Čečni, v Kavkazu potrjen, potem ko so bili uporniki dvakrat tepeni.

Sicer se pa iz Carigrada 20. maja tudi telegrafira, da je glavar mohamedanske vere, Seik-ul-islam, proglasil „sveto vojno proti Rusiji.“ S tem je ta vojna tudi formalno postala verska vojska, boj islamskega neverstva proti krščanstvu, zato ne more noben pošten krščen človek s Turkom držati. Če tedaj naši nemškutarji in ustavoverski Nemci s Turkom in proti Rusu vlečejo in svoje slepe želje obračajo, — znamo jih, kakovi so.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. maja.

Iz Dunaja poročajo imenitne stvari, da si ne vemo, če so vse potrjene ali ne. Gotovo je, da so v soboto imeli ministri obeh državnih polovic z Andrassyjem in drugimi veljavnimi vplivi vred sejo, v katerej se je govorilo tudi o položju države nasproti orijentalnim dogodkom. Brzjavljalo se vesela vest, da je Magjar Tisza s svojimi protiruskimi predlogi padel, da so razmere z Rusijo in našim dvorom najbolj prijateljske ter sklenilo se je Bosno zasedeti, kadar pride pravi čas.

V državnem zboru, ki se je do 29. t. m. odložil, potrjena je bila pred prazniki postava zoper oderuhe, ali veljavna samo za Galicijo. Za druge dežele naj se oglasijo deželni zbori, reklo se je od vladne strani, ter se s tem federalistično načelo počastilo, priznavajoč različne potrebe in razmere po raznih deželah naše monarhije.

Lustek.

Prižigalec.

Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Deseto poglavje.

(Dajje.)

Na pol zaslepljena od gostih gub pajčolan in še bolj po solzah, ki so še vedno polnile njene oči, je komaj zavedela se svoje neprestane in nagle hoje; kar je zaslišala blizu sebe glasno šumenje, ter se je tako prestrašila in zmotila, da nij vedela, na katero stran bi se obrnila. Tudi nij imela časa, da bi se bila le enkrat prestopila, kajti isti trenotek jo je nenadoma zgrabila roka ter jo je vzdignila tako krepko in lahko, kot bi bila pravi otrok; in predno se je dobro zavedala, kaj se je godilo ž njo, čutila je, da jo je ista močna roka zadržavala in podpirala, mimo nje

pa je ravno na vso moč brusčal mali voz z dvema človekoma. Še ena stopinja in prišla bi bila na kolovoz male železnice, kjer bi jo bil naglo drdraječi voz lahko močno in morebiti nevarno poskočeval. Odgrnivši pajčolan je precej izpoznala, katerej nevarnosti je srečno utekla; ker jo je tudi rešitelj izpustil iz krepkih svojih rok, obrnila mu je na pol prestrašen, na pol hvaležen obraz, čegar oparjenost so še pomnožile njene solze in njena prejšnja razburjenost.

Gospod Filip, kajti ta je bil, jo je pogledal prav milo in ljubeznjivo. „Ubogo dete!“ rekel je, pomirljivo prijemši jo za roko, „pač zelo ste se prestrašili. Vsedite se tu na klop,“ in napravil bi jo bil, da bi se bila malo opočila, a majala je z glavo, ter mu naznanila, da bi se rada vrnila v gostilno. Govoriti nij mogla. Prijazne njegove oči in prijazni njegov obraz so le pomnožili njeno žalost, ter jeziku vzeli moč tako popolnem, da nij mogla govoriti.

Zato je šel popolnem tiho poleg nje, vendar jo je podpiral silno skrbno, ter jo bojazljivo pogledoval. Nazadnje se je silovito napela, da bi se zopet umirila, kar se jej je nekoliko posrečilo. Sedaj se je upal z nova spregovoriti, ter jo je vprašal: „Kaj sem ja z vas prestrašil?“

„Vi?“ odgovorila je tiho in nekoliko trepečega glasa. „O, ne! vi ste jako prijazni.“

„Žal mi je, da ste tako prestrašeni. Ti majheni vozovi so jako nevarna igrača; želel bi, da bi jih odpravili.“

„Vozovi?“ vprašala je Jerica raztresena. „O, da, pozabila sem jih.“

„Vi trpite, bojim se, na čutnicah. Kaj vam ne more doktor Jeremija kaj zapisati?“

„Doktor! Šel je, mislim, iskat svoje palice.“

Gospod Filip je videl, da je bila zmešana. Bebasto, to je vedel, nij bila, ker kratke zadnje dni je pogostem občeval ž njo, ter jo

Iz **Tirola** se piše v „N. fr. Pr.“, da vlada tam tudi v konservativnih krogih nekoliko nevolje, da se italijanskim južnim Tirolcem nij dovolila narodna avtonomija. „Nij vsaka želja po narodnem samovladji uže izdaja.“ pravi dobro „N. fr. Pr.“ Zpomnimo si to Slovenci.

„**Agramer Presse**“, časopis, ki izhaja vsak dan v Zagrebu in je prav dobro in močno v slovanskem duhu uredovan, ter je bil zaradi tega (morda na pritisk Magjaronov) od hrvatskega državnega pravdnštva protipravno obustavljen in zatrt, — izhaja zopet. Tiskovne razmere na Hrvatskem — so tudi čudne. — Kakor iz prvega članka nedeljskega posnemljemo, obrnil se je bil izdatelj naravnost na cesarja in tam dobil zopet pravico izdajati časopis, ki se bode tudi pri nas močno razširil, če bode v tem duhu pisal, ko zdaj.

Vinograde države.

Iz **Carigrada** se piše, da so zdaj poslaniki tujih vlastij, razen ruskega, zopet zbrani. Angleški lord Layard se trudi, da bi mej Turčijo in Grecijo spravo in mirno obratovanje naredil. Mej tem se pa Grki vendar za vojsko pripravljajo.

Stranke leve **francoskega** parlamenta napravljajo protest proti krizi, katero je brez uzroka naredil Mac-Mahon. Ta izjava bode zagotovilo izrekala, da republika tudi iz te preskušnje kot zmagovalka izide. — Zanimivo je, da se glede vprašanja, kakov pomen ima ta kriza na vnanjo francosko politiko prav protivno ugiblje. Eni pravijo, da se s tem odteza Rusiji in si dela odločno sovražnico Italijo, drugi jo mečejo — Rusom v naročje. Mi smo bili precej od kraja krize prvega menja.

Na **Nemškem** so bili o francoski najnovejši prekuciji tudi iznenadeni. Sodba o teh rečeh pa nij jedinstvena. Nekateri jih smatrajo v smislu bližnje nove vojske mej Nemčijo in Francijo. Da bi se le motili, ker Francoska nij še po vsem pripravljena.

Papež je te dni sprejel romarje z Nemškega, in jim je govoril naslednje besede: Narodi, kakor posamezni ljudje, podvrženi so boleznim. Zdravnik zdravi ljudi. Bog pa pošilja Atile, da vzbujajo narode. Nemčija ima zdaj svojega Atilo. Mislil je Bismarka.

Dopisi.

Iz Cerknice 18. maja [Izv. dop.] Prav je, da se dandanes vse potrebe slovenskega ljudstva in v vseh ozirih naznanijo svetu, ka se potem le morebiti najdejo pripomočki odstraniti nadloge, katere tarejo naše ljudstvo. Mnogo bi bilo o tem pisati a zopet mnogo moramo zamolčati, ker žalibog še vedno žugaje visi nad nami mogočna roka onega moža, čegar navado premnogokrat izkusi vaš list „Slov. Narod“.

je prav natanko izpoznal. Nagovarjal je nij več in šla sta dalje proti gostilnici, toda spregovorila nijsta besedice. Predno jo je zapustil, rekel jej je z najbolj sočutnim glasom držeč jo za trenotek za roko: „Ali morem kaj storiti za vas? Kaj vam morem pomagati?“

Jerica ga je pogledala. Izpoznala je precej na njegovem lici, da jo je razumel in da je vedel, da je nesrečna, da pa ne trpi na čutnicah. Njene oči za solzno tenčico se bliščeče so se mu zahvalile. „Ne, ne,“ odvrnila je, ter globoko zasopla, „a vi ste predobrotljivi.“ Potem je hitela v hišo, on pa je dalje kot eno minuto ostal na mestu, kjer ga je zapustila, ter je zrl v vrata, skozi katera je bila izginila, kot bi mu bila še pred očmi.

Ko je bila Jerica zapustila gospoda Filipa, ter zopet bila pod streho gostilnično, mislila je pred vsem, kako bi svojim prijateljem in zlasti gospici Grahamovi zakrila britkost, katera jo je tlačila. Dvomiti nij mogla, da ne bi pri Emiliji našla sočutja in

Eno nadlogo pa, katero čuti tukajšnje prebivalstvo občeva je z železnico na Rakeku je dokaj dobro opisal g. dopisnik iz Rakeka v listu „Slov. Nar.“ št. 110. Mi se popolnem strinjamo z njim, ako trdi, da z ljudstvom opravljajoči uradnik mora biti popolnem zmožen našega jezika, da mu je potem mogoče ustreči želji onih strank, katere nič zastoj ne zahtevajo od železnice in da tudi skrbi, kakor mu vелеva vodstvo, pridobiti si vse stransko zaupanje.

A nekaka izjema se pa pri gosp. Wallnerju načelniku Rakovske, — da vendarle opravičiti, ker on ne pride ravno toliko kakor drugi njegovi uradniki v dotiko z občinstvom. On kot vseskozi pošten Nemec slušbuje tu uže celih 16 let in nikoli in v nikakej zadevi se nij mogel kedo zoper njega pritožiti, kajti on kot pravičen, pošten in miroljuben človek ustreza tukaj vsestransko željam ljudstva. Da se ravno v tem času, ko on tu biva nij mogel naučiti prav dobro našega jezika — je pa sploh ona večinom nemškemu narodu prirojena lastnost kriva, da se težavno nauči drugi jezik, ko se nasprotno Slovan vsakega tujega jezika kmalu poprime. Dasiravno pa g. Wallner, kakor omenja g. dopisnik v št. 110 „Slov. Nar.“ ne umeje prav dobro slovensko, vendarle je bil on vselej in pri vsakej priliki na strani narodnej. Zadnje volitve so to očitno kazale. Spominjamo se pa tudi še nekega prigodjaja, ko je on interpeliran bil, zakaj njegov uradnik vedno reži, ako dobi pošiljatev s slovenskim napisom, ostro zaukazal uradniku ustreči v tej zadevi želji slov. občinstvu. Žalilo bi nas torej, ako bi dopis iz Rakeka v št. 110 „Slov. Nar.“ imel za g. Wallnerja kake sitne nasledke, ker on nam nij bil ne kot železniški uradnik v svoji službi, ne kot privatna oseba v narodnem vprašanju nikdar sovražen. Želeli bi pa, da bi drugi njegovi gg. uradniki, kateri ves čas svojega službovanja na Rakeku imajo edino le s slov. občinstvom opraviti, znali popolnem se razumeti z našimi ljudmi in da bi vodstvo železnice mesto teh dveh uradnikov trdih Nemcev poslalo nam domačih ljudi. Z. g. Wallnerjem smo pa uže zadovoljni, le mnogo tako poštenih Nemcev in bilo bi bolje za nas nego je sedaj.

Iz Notranjskega 20. maja [Izv. dop.] Jako važna naprava za narodnega učitelja na deželi je okrajna učiteljska bukvarna, katera mu podaje za male novce pol procenta

od letne plače obilo dušne hrane, katere bi si posamezni učitelji pri pičlej plači nikakor oskrbeti ne mogli. Nekateri bukvarne uže štejejo mnogo knjig in časopisov pedagogičnega in znanstvenega zapopadka, po katerih napredni učitelji marljivo segajo ter si nabirajo različnih ved, katere šola od njih terja. Pedagogični in drugi listi romajo od kraja do kraja, od šole do šole in gotovo ne brez vspeha, kajti vsak, bodi si uže tega ali onega stanu, se več ali manj z marljivim čitanjem raznih knjig in časopisov izobrazuje in omikuje in baš tako tudi narodni učitelj. Do sedaj je bilo za narodno učiteljstvo o tej zadevi res lepo oskrbljeno, a prihodnje bodo zopet knjige in časopisi v okrajnih učiteljskih bukvarnah trohneli ter mirno čakali, da jih zob časa popolnoma razgloda, kajti učitelji po deželi se jih ne bodo mogli več posluževati, ker jim slavna poštna direkcija v Trstu poštnine prosto razpošiljanje knjig in časopisov z naredbo od 20. januarja t. l. št. 441 žalibog da prepoveduje. — Da bi pa učitelji po deželi od knjig in listov poštnino plačevali ali sami po posamezne liste hodili, še misliti nij. Logaški okraj n. pr. šteje le dvanajst šol in vzemimo, ako bi samo „Slovenski učitelj“, kateri dvakrat na mesec izhaja in tri forinte velja, vse šole obhodil, bi se uže samo za ta list pet forintov in šest in sedemset krajcarjev poštnine plačalo! Koliko bi torej še le v Postojnskem ali v kacem drugem okraji, ki šteje nad trideset in več šol, poštnina od vseh listov, na katere je bukvarna naročena, znašala, je ogromno! Da bi pa učitelji, bog ga vedi v kateri kot okraja, na sedež bukvarne po knjige pošiljali ali sami osobno po nje hodili ter jih zopet nazaj nosili, bi bilo preveč. Tako nespameten baje vendar nobeden ne bode, da bi po štiri do osem ur daleč v bukvarno po kako knjižico romal ali pa poštnino od nje plačeval, ker si za te novce, katere bi ga na ta način knjiga ali list stal, lahko to iz Ljubljane naroči in ostane potem njegova lastnina.

Ako torej pri tem ostane, da se knjige in časopisi iz okrajnih učiteljskih bukvarnic ne bodo smeli poštnine prosto razpošiljevati, so omenjene bukvarne nepotrebne in novci, katere učitelji v ta namen plačujejo, da odkritosrčno govorimo, so proč vrženi.

Po mojih ne merodajnih mislih naj bi vse učiteljstvo pri okrajnih konferencah se pomenilo in potem na trgovinsko ministerstvo

tolažbe. A kolikor zelo je ljubila svojo dobrotnico, toliko zelo se je tudi varovala povedati jej, kar bi ponižalo spoštovanje Viljema Sullivana pri onih, pri katerih naj bi se vzdržal na visoki stopinji, na katero ga je njena lastna hvala posadila. Emilija je poznala Viljema po večem le iz povesti Jeričinih; Jerica pa polna ljubezni za njega in ponosa na se, se je bala povedati, da je čez toliko let vrnil se, da ga je naletela na sprehajališči Saratoškem in da je šel mimo, toda za njo se še zmenil nij.

Naravno se je zmisllila, da je bil morebiti v Bostonu, je tam iskal in poizvedel, kje da je; in da je potem prišel sem z namenom, da bi jo videl. Pri mirnem premišljevanji nij temu nikakor nasprotovalo, da je slučajno srečavši nij zopet izpoznal; ker priznati je morala, kako zelo se je spremenil njen obraz in njen život. A žark upanja, ki ga je vnela ta misel, je vgasnil nagloma; spomnila se je namreč na list, katerega je prejšnji večer dobila

od gospe Ellisove, tedanje oskrbnice doktor Jeremijeve in kateri bi bil gotovo omenil dohod tako imenitnega gosta. Se ve da je bilo še mogoče, da je gospa Ellisova pred njegovim odhodom pisala list, in da je Viljem ravno komaj došel na namenjen kraj ter še nij imel časa poizvedeti nje tadanjo bivališče. Temu pa je nasprotovalo, da je tako prijazno občeval z gospico Klintonovo ter jo spremljal na jutranjem sprehodu. Vendar se je Jerica oprijela tega slabega upa ter se je nadejala, da bode še pred nočjo prišel iskat jo v gostilnico; sklenila je napeti vse svoje moči, da bi ohranila navadno svojo mirnost, vsaj tako dolgo se njen strah ne bi vresničil.

Jako težko jej je bilo ohraniti svojo navadno mirnost in odtegniti se pazljivosti in čudovitosti blage in skrbne Emilije; ta se je dobro zavedala odgovornosti zaradi mlade svoje varovanke in boječa se, da bi vsled svoje slepote ne mogla dovolj varovati tako goreče in občutljivo srce, opazila je hipoma vsak čut in

peticijoniralo, da ono zopet dovoli poštnine prosto razpošiljevanje bukvarničnih knjig in časopisov, ali naj se pa bukvarne razdero in knjige mej šole razdele, kajti drugače ne koristijo nič. Morebiti, da se bode v torek pri okrajnej učiteljski konferenci v Postojni uže kaj o tem sklepalo? Vederemo!

Iz Dunaja 18. maja. [Izv. dopis.] Do kakovih uspehov bode dospelo Slovanstvo, njemu na čelu se ve da Rustvo, dokazujejo nam najlepše Slovanstva nasprotniki, kot so to v prvi vrsti — Nemci. Znano nam je, ka Nemštvo in ž njim vsa pritiklina tako rado molči o kakovem povzdigu slovanskih plemen, naj bode to uže v katerej god stroki. Ako torej naš nasprotnik, primoran od vidnih uspehov naših bratov Rusov, o njih uspešnem delovanju na političnem, socijalnem in drugem polji priznava, nam je bolji dokaz istinitosti, nego če nam domači naši glasovi male vspehe v svojej vatrenosti kot velike opisujejo, — i to se tako rado primeri.

Nemška „National Zeitung“ pripoveduje nam v številki poslednjega tedna o organizaciji slovanskega komiteta v Moskvi, in o slovanskih podkomitetih zunaj Moskve, da celó v Turški. Podam Vam tu odlomek ovega članka: Na carsko povelje je delovanje slovanskega komiteta (v Moskvi, pis.) spojeno v neposredno trdo organizacijo z državnimi silami, ki imajo v Turčiji delovati ali ki uže tam delujejo. Pod glavnim poveljnikom donavske armade, nahaja se, kakor znano, civilni oddelek kacic 20—30 činovnikov, ki ima namen, urediti civilno opravo v slovansko — turških deželah ter jo tudi voditi. Njemu, slovanskemu entuziastu, so podredjeni agenti slov. komiteta v Turčiji. Tako je car sam uredil. Njemu, Čerkaskiju se ima naznaniti naročila, ki jih dobe agenti od komiteta, oni ima zapisnike delujočih agentov; pooblaščen je tudi dobiti in preskrbeti si raznovrstnih poročil od agentov, on ima tudi zahtevati račun njih delovanja in o upotrebljevanji njim izročenih svot. On sme tudi zahtevati odpuščenje agentov, ki bi zakrivali kakove god nereda. Pri njegovem uradu nameščen je glavni agent od komiteta, in ta glavni agent ima voditi delovanje drugih agentov.

Tako nam podaja nemška „N. Z.“ precej natančen opis o organizaciji slov. komiteta. Ali kako temu nemškemu listu ta organizacija,

ali prav za prav delovanje komiteta slov. v oči bode, to morete razvideti iz naslednjega pristavka nemške „N. Z.“

„S tem je po dovršeni okupaciji turškega ozemlja njega civilna oprava predana v roke slavofilom in panslavistom in sicer od — države. Čerkaskij in Aksakov vodita uže naprej notranjo politiko turškega Slovanstva prav — oficijelno. In to so duhovi od natore znanih glasovitih metelj. Kjer počno pometati, ne more se naprej videti, kako in kedaj imajo nehati. Lorda Bikonsfilda tajna društva izkazujejo se kot ročni in strpljivi faktorji v teh orijentalnih zmešnjavah. Zelo verjetno je, da bode knjaz Čerkaskij uže kmalu premestil svoj urad v Bulgarijo ter pričel ž njim svoje delovanje. In ako potem z gospod Aksakovim in Črnjajevim, generalom „lepše bodočnosti“ Bolgarske prav bratovsko slavi panslavistična toržestva (triumfe), da, to je triumvirat najzanimivejši! Aksakov ima prav; nikdar še nij videla Evropa, da bi se bilo Slovanstvo na takov način pouspelo. Staromoskovsko stranko poznamo (torej tudi Nemci) uže se ve da dolgo. Preminulo bode uže skoro pol stoletja, ko se je sè samosvestjem protistavila „petrogradskim zvičajnikom,“ kakor jih imenuje Aksakov. Vsak boj na znotraj in na zunaj jo je okrepčal, od prve poljske revolucije leta 1830 do Krimske vojske, do ustaje 1863, do bojev proti baltiškemu Nemštvu. „Petrogradski zvičajniki,“ zahodnjaki, kojim se koža jezi pred narodnim medvedom, pred Slovanstvom brez nakitja, imajo zopet zaznamovati velik javen poraz. Velikan dečko Murom, o kojem popeva ruska narodna poezija, steguje prav orjaško svoje ude.“

Tako torej nemšk list v Prusiji, ki ima gotovo blizu stotisoč čitalcev. In citiran je bil še od drugih tudi dunajskih nemških listov. Se ve da se togoti in peni, a uspehov Slovanstva vendar ne more tajiti. Nam more nemški jad in stok biti le v radost. Da, Slovanstvo ima igrati ulogo in to — orjaško, to se pred stoletjem prorokovali veliki nemški možje, kot je to bil Hender in drugi.

Z veseljem zabilježujemo take izjave naših protivnikov, naj si bodo tudi napolnjene z nemškim gnjevom. Sličnih izjav upliv bode sigurno dobrodejen — nemškutarsk strup in gnjev nam uže tako ne škodujeta več.

vsako željo Jeričino, zlasti pa vsako omahovanje njene navadno jako vesele dobre volje.

Jerica, če prav polna zaupanja in nade, da bi bil Viljem zvest ostal svojej starej prijateljici, bila je vendar potlačenega srca, ker jej je vsilovala se zavest, da jej ne more več biti, kar jej je bil, in da ne moreta več tako občevati med soboj, kot sta občevala, ko sta se ločila; vrivala se jej je misel, da je sedaj posvetnjak, ki ima nove zaveze, nove skrbi in nove koristi, in da se je varala, goječa sladko upanje, da bodo v tem slučaju naravni zakoni izgubili veljavo in da čas ne bode imel nikakoršne moči, da bi spremenil naravo in velikost njune medsobojne ljubezni. Celo to jej je nekoliko utrjevalo ono prepričanje, da ga je najprej videla v družbi Izabele Klintonove. Izabela je bila ravno tako popolna posvetnjakinja in skladala se nijsta skoro nikakor niti po srci, niti po duhu. Res, da je bila hči Viljemovega prejšnjega velikodušnega gospodarja, sedanjega starejšega družnika njegove trgovin-

ske hiše ter se je nedvomljivo štel med njegove znance in je imela popolno pravico do vseh vljudnosti, katere jej je morebiti naklinal. A pri vsem tem se je Jerica močno čudila ter je hladnokrvno slutila bodoče skrbi, ker ga je videla tako prijazno občevati z devojko, ki je zmerom nesramno in nevljudno ž njo ravnala.

A početi je zamogla le eno, da je namreč zbrala vse svoje moči, da je celo ponos poklicala na pomoč ter hrepenela okraniti svojo mirnost in veselost. Uže strah, da so bile dvoje bistre in razsodne oči zapazile njeno skrivnost ter videle, da jo je zadela neka neprijetnost, jo je silil, da je še bolj pazila na-se. Zato se je silila stopiti v sobo k čakajoči Emiliji, veselo jej voščiti dobro jutro ter jej po navadi pomagati, da se je popolnem napravila. Nje lice je kazalo še sledi zadnjih solza, toda teh nij mogla videti Emilija in pri zajutruku so celo ti popolnem izginili.

Sedaj so jo čakale nove izkušnje. Ko je

Domače stvari.

— (Ljubljanski župan) bode denes ob 11. dopoludne v mestnej hiši v pričo mestnega zbora instaliran.

— (Umrli) je v soboto v Ljubljani Mih. Pregel, oskrbnik križevniškega reda, 86 let star.

— (Umrli) je 16. t. m. France Stramič iz Stanetinec pri sv. Jurji na Ščavnici, bivši c. kr. davkarski pristav v Rogateci. Ž njim je izgubila domovina enega izmed naj zvestejših sinov, pokojnik je bil zvest podpornik slovenskih društev, naročnik slovenskih časnikov in knjig, bil je blagega, poštenega srca, star sto-prav 28 let, v cvetu svojega življenja. Večni mu spomin in lahka zemlja!

— (Odlikovanje.) Deželne sodnije svetovalec g. Anton Gorjup v Gorici je stopil v penzijo in od cesarja dobil priznanje najvišje zadovoljnosti za svoje dolgoletno zvesto službovanje.

— (Imenovanje.) Sodski adjunkt August Huber je imenovan za sodca na Čres.

— (Postojnsko jama) je šlo v ponedeljek gledat mnogo ptujcev z Dunaja in od drugod, ki so se v nedeljo s posebnim vlakom pripeljali v Ljubljano in tu prenočili. Na kolodvoru je igrala vojaška godba, katera je v ponedeljek potnike tudi v Postojno spremila. Na vlaku se je baje zgodilo mnogo tatvin; nekemu zdravniku je bilo ukradenih 700 gld. Od Ljubljane proti Postojni pa so bili v gneči mej potom štirje okradeni.

— (Francosko.) Piše se nam: Eden potnikov za Postojno, po nosu soditi Abrahamovega rodú, pride v nedeljo k fijakerju na kolodvoru, da bi ga ta v mesto peljal. Fijaker pa je slučajno znal samo slovenski. Tu se obrne Abrahamov sin sè svojo Rebeko in otide proč, češ: „Der spricht ja blos französisch, mit dem is nichts zu machen.“

— (Mesec maj) nam se je tukaj popaprilil. Predvčeranjem in včeraj smo imeli nekoliko dežja in hlada. Tudi od drugod po svetu se pritožujejo o njegovej nestanovitnosti.

— (V Trst.) Denes ide separaten vlak v Trst, ki vozi državne poslance kot goste tržaškega mesta.

— (Iz savinjske doline) se nam piše 21. t. m.: Kakor se je v vašem listu od 17. t. m. naznanilo, se je čitalnica v Mozirji na binkoštno nedeljo odprla. Mnogo ljudij se

namreč doktor našel izgubljeno palico, šel jej je naproti, kot sta se bila dogovorila. Ker je videl, da nij držala besede in jo je na sprehajališčih iskal brez vspeha, popraševal jo je neprestano, po katerej poti je hodila in zakaj ga je bila popustila.

Še le sedaj se je spomnila, da je bil doktor obljubil, da se bode vrnil in da sta se bila zgovorila, naj gre dalje po potu, po katerem je bila poprej šla. Ker pa je bila pred temi vprašanji popolnem pozabila starega gospoda, nij bila pripravljena na odgovor ter zarudela in prišla v veliko zadrego. Ko je namreč Jerica slišala priti gospod Filipa od iste strani, v katero se je imel obrniti, šla je ravno nasprotno pot, da bi nikogar ne srdčala. Ko se jej je ta pridružil, vrnila se je v gostilnico po istej poti, po katerej je prišla in tako jo je doktor iskal brez vspeha.

(Dalje prih.)

je sešlo iz vse zgornje savinjske doline. Zahvaliti se je treba mozirskima gg. učiteljema, katera z vso močjo delata in se trudita za narodno stvar.

— (Iz Maribora) se nam piše: Znano je, da je bil zadnji „Učitelj“ pograbljen, a okrožna sodnija v Celji ga je hotela izpustiti, toda proti temu se je bil državni pravdnik pritožil na višjo deželno sodnijo v Gradcu, ki je pa konfiskacijo potrdila.

— (Služba rabelja) je na Primorskem razpisana. Kdor se za to rokodelstvo interesira, temu se ponuja na leto plača z različnimi dokladami, kar znaša vse skup 724 gld. 52 kr.

Razne vesti.

* (K ruskej armadi) je z gimnazij v Pragi potegnili 14 dijakov.

* (Roparjev) je v turkoljubnej Magjarii čedalje več. Minister notranjih zadev hoče torej poslati po vsej deželi enega komisarja z 12 jezdecimi in 24 pešci, ki bi betjarje lovili. Pa menda ne bodo dosti opravili, ker je vse polno roparjev.

* (Ženska osveta.) 12. t. m. je v Palermu v Siciliji neka mlada gospica svojega prijatelja ustrelila, ker se ni poročil z njo, akoravno ji je bil večkrat obljubil, da jo vzame v zakon. Ustreljeni je bil profesor Mihael Pogano. Ko je šel iz šole, ga je deklica čakala, in ko ga je zagledala, pomerila je nanj in takoj je njena krogla izneverjenca smrtno zadela.

* (Krokodila) lové zdaj po bavorskih gorah. V Imestetu je bila namreč menažerija in iz te je ušel velik krokodil, ki tava zdaj po gorah. Žival je štiri črevlje dolga. Kdor jo vjame, dobo veliko plačilo, samo varuje naj se lovec, da mu žival kake noge ne odščipne.

* (Železne prage) namestu hrastovih bodo zdaj pri železnicah začeli rabiti, ker se je preračunilo, da so cenejši, ako se pomisli, kako dolgo trpé. Dobro bi to pač res bilo, samo kmalu naj bi se vpeljalo, sicer bo kmet na vse zadnje namestu poštene hoste samo parkljevje in grmovje imel.

* (Kako ob času hude suše privivati sadnemu drevesu?) Zemljo, katera je popolnoma izsušena, more voda le za malo palcev globoko predreti in namočiti, če je še toliko prilijemo drevesu. Do globokeje ležečih in razraščanih korenin ne pridere, za to se mlada novo nasajena drevesca pri vsem tem, da se jim nekoliko priliva, posušé. Zemljo skorjasto trdo tedaj treba zdrobiti in to morema storiti s železno štango, katero krog drevesa zabodem v zemljo; tako postanejo v zemlji, rekli bi, dolge cevi, katere se z vodo napolnijo tako, da morejo biti vode deležne tudi globokeje mlajše za to tudi za življenje naj važnije korenike.

Dunajska borza 22. maja.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	58 gld.	35 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	64	25
Zlata renta	70	40
1860 drž. posojilo	107	75
Akcije narodne banke	769	—
Kreditne akcije	135	—
London	128	75
Napol.	10	32 1/2
C. k. cekini	6	11
Srebro	113	—
Državne marke	63	30

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka

in brez stroškov po izvrstni Revalescière du Barry v Londonu.

30 let nje je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žlozo, naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebravljene, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlate žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in bledanje pri nosečih otrocih, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenčke in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicinske, mej njimi apričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castelletu, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja,

Bonn, 10. jul. 1852

Revalescière du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri driti in griži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v sečni cevi, zaprtji, pri bolehnem bolenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsni boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člo mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalescière je ozdravila večletno i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričan sem se sam glede vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekan gledé Revalescière du Barry vsestransko, najbolj spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti ni mogel, je vsled rabe Vaše Revalescière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalescière ozdravila me je popolnoma strašnih želodčnih in čutnicnih bolezni, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalescière je 4 krat točnejša, nego meso, te se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, ko pri zdravilih.

V plehastih pakcih po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold. — Revalescière-Biscuiten v pakcih in Revalescière-Chocolatée v prahu 12 pak. 1 gld. 50 kr., 24 pak. 2 gld. 50 kr., 48 pak. 4 gld. 50 kr., v prahu 24 pak. 10 gld. — Prodaje Du Barry & Comp. na Dunaju, 17 Wallfischgasse št. 3, kakor v vseh gostin pri dobrih lekarnah in spoznajskih trgovcih; tudi razpošilja duajava lista na vse kraje po poštne ukaznicah ali povsejih. V Ljubljani št. 4ahr. J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Andrejčnu. (100)

Prememba stanovanja.

Banka „Slavija“

ima sedaj svojo pisarno (101—7)

na dunajske cesti šte. 7,

v Fréihovej hiši, I. nadstropje.

Samoklistirni aparat

(Clyso-pumpe, Irrigatorje),

Inhalacijne aparate,

klistirne, uretralne in maternične brizgalnice, mlečne pumpe, sesalne steklenice, vezi za počene

po fabriške ceni.

Jedino le pri

(53—48)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajske cesti v Ljubljani.

Samo 80 kr.

- 1 par nožev z vilicami iz pravega, vedno belo ostajočega britanskega srebra, 1/2 duc. 4 gld.
- Žličice za kavo, ena kr. 10, 15, 20, 30, 40.
- Žlice za jed, 30, 40, 50, 60, 70.
- 1 zajemalec za mleko, kr. 60, 80, gl. 1, 1,20, 1,50.
- 1 zajemalec za juho, gl. 1,20, 1,50, 2, 3.
- 1 par velikih svečnikov, gl. 2, 3, 4, 5, 6.
- 1 tasa, velika, kr. 90, gl. 1,20, 1,50, 2, 2,50, 3,50.
- 1 okvir za fotografijo, fin, kr. 80.

■ Vse drugo jako cenó. ■

Naslov:

M. Bressler,

zaloga metalnega blaga,

Wien, Neubau, Burggasse 2,

Hotel Höler.

■ Cenilnik zastoj. Naročbe iz provincije takoj s poštnim povzetjem. (25—27)

21. maja:

Mühlbach iz iz Dunaja. — Ascher iz Sl. Bistrice. — Bade iz Maribora. — dr. Makanez iz Petrine. — baron Egg iz Grada. — pl. Todransberg iz Dunaja. — Jelenec iz Karlovca. Jobot iz Siska. Pri Stonu: Rupe iz Linca. — Bock iz Beljaka. — Kelnor iz Dunaja. — Luser iz Grada. — Henn iz Dunaja. — Heiler iz Trsta. — Rosenberg iz Zagreba. — Jankovec iz Pečuha.

Hvala in priporočenje.

Zahvaljujoč se za dozdaj meni izkazano zaupanje javljam p. n. občinstvu najljubnejše, da sem od zdaj naprej odprl svojo

ново kavarno

v kolodvorskej ulici št. 24.

Ker bodem za točno in ceno postržbo vedno skrbel, vabljam najudanejšo k mnogobrojnemu obisku.

Landerl,
kavarnar.

(129—3)

Javno zahvalo

izrekava podpisana glavnemu zastopu banke „SLAVIJE“ v Ljubljani, kateri je požarno škodo na najinem poslopi (tako imenovani „kresiji“) v Samotorici nemudoma ter vestno preiskati dal in nama odškodnino v popolno zadovoljnost izplačal.

V Trstu, 17. maja 1877.

G. Gorup & F. Kalister.

(132)

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Zahvala in priporočilo.

Čutim se dolžnega, svojim p. n. gostom za prijazno obiskovanje tukajšnjih čitalniških prostorov ob času, ko sem jaz tam posloval, zahvaljevati se najtopleje in si ob enem dovoljujem najudanejšo poročati, da sem 20. t. m. tukajšnjo

„Bierhalle“

(sv. Petra cesta),

prevzel. — Vabim udovoljivo čestito p. n. občinstvo, da mnogo obiskuje to pivarno in vrt, ki je zraven in da se poslužuje živahno kegjišča. Servira se: zajutrek, kosilo in večerja, pravo Schreinerjevo marcevo pivo, na ledu hlajeno, dobra bela in rudeča mizna vina in tudi fina buteljna vina. Trudil se bom, da pazno vodim kupeljo, in da si se solidnim in urnim streženjem po najnižjih cenah vedno zadovoljnost častitih p. n. gostov pridobim.

Prav mnogobrojnemu pohodu se priporoča spoštovanjem

Ivan Tanko.

(131—1)

Ispravila in tisk „Naredne tiskarne“